

770.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U S T A W A

z dnia 5 listopada 1931 r.

w sprawie częściowej zmiany ustawy z dnia 22 lipca 1925 r. o uregulowaniu obrotu cukrem na obszarze Rzeczypospolitej.

Art. 1. Ustawa z dnia 22 lipca 1925 r. o uregulowaniu obrotu cukrem na obszarze Rzeczypospolitej (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 630) ulega następującym zmianom:

1) Art. 7 ustawy otrzymuje brzmienie:

„Cukrowniom wolno będzie odstępować swe udziały w kontyngencie zasadniczym i zapasowym, jak również w wypadku, przewidzianym w art. 12 niniejszej ustawy, w kontyngencie eksportowym w całości lub w części, innym cukrowniom na warunkach, przewidzianych w rozporządzeniu wykonawczem do niniejszej ustawy”.

2) Art. 12 ustawy otrzymuje brzmienie:

„Cukier, nie objęty kontyngentem zasadniczym ani zapasowym, może być wypuszczony z cukrowni na rynek wewnętrzny do spożycia jedynie za opłatą podatku spożywczego w wysokości, ustalonej dla cukru, wprowadzonego do wolnego obrotu ponad ilość, określoną kontyngentem, i to dopiero po wyczerpaniu przypadającego w danym okresie ogólnego kontyngentu zasadniczego wszystkich cukrowni. Cukier taki może być wywożony zagranicę Rzeczypospolitej bez ograniczeń i opłat celnych.

Natomiast w razie zawarcia międzynarodowego porozumienia cukrowniczego w celu uregulowania eksportu cukru i udziału w tem porozumieniu, za zgodą Ministrów Skarbu, Rolnictwa i Przemysłu i Handlu, polskiego przemysłu cukrowniczego, Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrami Rolnictwa i Przemysłu i Handlu będzie wyznaczał kontyngent eksportowy cukru w wysokości nie wyższej od przewidzianej dla polskiego eksportu w takim porozumieniu międzynarodowym. Rozdział kontyngentu eksportowego będzie dokonywany przez Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrami Rolnictwa i Przemysłu i Handlu pomiędzy cukrownie, należące do takiego porozumienia międzynarodowego, a które będą czynne w danej kampanji na obszarze Rzeczypospolitej, proporcjonalnie do ich rzeczywistej produkcji. W tym wypadku będą obowiązywały następujące postanowienia:

a) w ramach uzyskanych udziałów w kontyngencie eksportowym cukrownie będą mogły wywozić cukier zagranicę bez żadnych ograniczeń;

b) cukier, wyprodukowany ponad kontyngent zasadniczy, zapasowy i eksportowy, jak również cukier, wyprodukowany przez cukrownie, nie posiadające udziału w kontyngencie eksportowym, będzie podlegał przy wywozie zagranicę opłacie w wysokości 100 zł. od każdych 100 kg.;

c) udział w kontyngencie eksportowym, nie wykorzystany przez cukrownie w okresie, na który

został przeznaczony, będzie wygasł z upływem tego okresu”.

3) Art. 13 otrzymuje brzmienie:

„Przekroczenia ustawy niniejszej oraz wydanych na jej podstawie przepisów będą karane grzywną do 200.000 zł.”

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *A. Prystor*

Minister Skarbu: *Jan Piłsudski*

Minister Przemysłu i Handlu: *Zarzycki*

Minister Rolnictwa: *Leon J. Polczyński*

771.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U S T A W A

z dnia 7 listopada 1931 r.

o zmianie niektórych postanowień ustawy o państwowym podatku dochodowym.

Art. 1. Artykuł 18 ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z 1925 r. Nr. 58, poz. 411) otrzymuje następujące brzmienie:

„Za dochód z tantjem uważa się wszelkie wynagrodzenia, wypłacane pod jakąkolwiek nazwą osobom, należącym do składu zarządu, rad, komitetów nadzorczych i komisji rewizyjnych, z wyjątkiem stałych, periodycznych i zgóry w sumie absolutnej cyfrowo określonych poborów, wypłacanych tym osobom z tytułu ich stałego zatrudnienia w przedsiębiorstwie; procentowe wynagrodzenia tych stale zatrudnionych osób uważa się również za tantjem”.

Art. 2. Artykuł 20 ustawy o państwowym podatku dochodowym uzupełnia się następującymi słowami:

„z wyjątkiem wynagrodzeń, które w myśl art. 18 uznaje się za dochód z tantjem”.

Art. 3. Po art. 112 ustawy o państwowym podatku dochodowym dodaje się art. 112-a następującej treści:

„Osoby, które otrzymują wynagrodzenie od różnych służbodawców, obowiązane są po upływie danego roku uiścić tytułem podatku dochodowego według Działu II ustawy o państwowym podatku dochodowym różnicę, jaka przypada do zapłaty od łącznego rocznego wynagrodzenia według skali

art. 111, a łączną kwotę, potrąconą tytułem podatku przez poszczególnych służbodawców w ciągu ubiegłego roku.

Kwotę, przypadającą z powyższego tytułu do zapłaty, winny osoby, wymienione w ustępie pierwszym, obliczyć i płacić do właściwej kasy skarbowej w czterech ratach kwartalnych, a to do 5 marca, do 5 czerwca, do 5 września i do 5 grudnia każdego roku. Przy uiszczeniu pierwszej raty kwartalnej należy przedłożyć kasie skarbowej obliczenie różnicy przy dołączeniu wykazu wynagrodzeń, otrzymanych w ciągu ubiegłego roku od poszczególnych służbodawców, oraz potrąceń, dokonanych tytułem podatku.

Obliczenie to oraz wykaz, po uwidocznieniu przyjętej tytułem pierwszej raty kwartalnej sumy, tudzież daty przyjęcia, kasa skarbową przesyła do właściwej władzy podatkowej I instancji.

Podatek należy jednak wymierzać w ten sposób, aby z dochodu wyższego stopnia po potrąceniu podatku nie pozostało nigdy mniej, niż zostaje z najwyższego dochodu bezpośrednio niższego stopnia po potrąceniu podatku, na ten stopień przypadającego".

Art. 4. Artykuł 113 ustawy o państwowym podatku dochodowym otrzymuje następujące brzmienie:

„Wymiar podatku lub różnicy przez władzę podatkową z reguły nie ma miejsca. Wyjątek zachodzi wówczas, gdy służbodawca albo nie wpłacił podatku wcale, albo wpłacił za mało, lub otrzymujący wynagrodzenie od więcej służbodawców nie obliczył różnicy z art. 112-a i nie wpłacił pierwszej raty wcale, albo też obliczył i wpłacił za mało. W tych wypadkach władza skarbową I instancji skutecznie wymiar podatku lub różnicy. Od wymiaru służbodawca może odwołać się do izby skarbowej w ciągu 30 dni.

Takie samo prawo odwołania się przysługuje osobie, otrzymującej wynagrodzenie od więcej służbodawców w wypadkach wymiaru różnicy. Odwołanie nie wstrzymuje egzekucji.“

Art. 5. Do art. 114 ustawy o państwowym podatku dochodowym dodaje się ustęp następującej treści:

„Celem zebrania danych, potrzebnych do sprawdzenia prawidłowości obliczenia różnicy (art. 112-a), władzom skarbowym przysługują uprawnienia z art. 56 i 59 niniejszej ustawy.“

Art. 6. Do art. 116 ustawy o państwowym podatku dochodowym dodaje się ustępy trzeci i czwarty następującej treści:

„Kto nie spełni obowiązku obliczenia różnicy z art. 112-a, ulegnie grzywnie według przepisów art. 94 niniejszej ustawy.

W razie świadomego podania nieprawdziwych okoliczności w obliczeniu różnicy z art. 112-a lub dołączonym do obliczenia wykazie, względnie w dalszych wyjaśnieniach, stosuje się analogicznie art. 96 niniejszej ustawy.“

Art. 7. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 8. (1) Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia

1 stycznia 1932 r. na całym obszarze Rzeczypospolitej.

(2) Upoważnia się Ministra Skarbu do ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolitego tekstu ustawy o państwowym podatku dochodowym z uwzględnieniem zmian tekstów, wprowadzonych późniejszymi ustawowami przepisami i niniejszą ustawą.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *A. Prystor*

Minister Skarbu: *Jan Pilsudski*

772.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U S T A W A

z dnia 7 listopada 1931 r.

w sprawie zmian i uzupełnień niektórych postanowień ustawy z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu.

Art. 1. W ustawie z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu (Dz. U. R. P. z 1920 r. Nr. 2, poz. 7) wprowadza się następujące zmiany i uzupełnienia:

1) Punkt d) art. 6 otrzymuje brzmienie następujące:

„W wypadkach, spowodowanych koniecznościami państwowymi lub gospodarczymi, Rada Ministrów może w drodze rozporządzeń, wydawanych na wniosek Ministra Pracy i Opieki Społecznej, zgłoszony po zasięgnięciu opinii izb przemysłowo-handlowych i izb rzemieślniczych oraz organizacji zawodowych pracowników i pracodawców, zezwalać na przedłużenie lub nakazać skrócenie czasu pracy w dniu lub w tygodniu.

Rozporządzenia te będą wydawane na określony przeciąg czasu, nie dłużej niż na 1 rok, i mogą dotyczyć poszczególnych gałęzi pracy lub kategorii zakładów pracy na obszarze całego Państwa lub na obszarach poszczególnych okręgów administracyjnych“.

2) Art. 18 otrzymuje brzmienie następujące:

„Winni przekroczenia przepisów niniejszej ustawy oraz rozporządzeń, wydanych na jej podstawie, będą karani za pierwszym razem grzywną od 200 zł. do 1.000 zł. lub aresztem do 3 miesięcy, w razie zaś powtórzenia przekroczenia — aresztem na czas od 2 tygodni do 3 miesięcy. Przepisy o łagodzeniu kar, zawarte w ustawach karnych, nie będą miały zastosowania do przestępstw, przewidzianych w niniejszym artykule w okresie do dnia 31 grudnia 1932 r.

Do orzekania o czynach, przewidzianych w ust. 1 niniejszego artykułu, powołani są obwodowi inspektorzy pracy“.

3) Po art. 18 wprowadza się art. 18-a treści następującej: